

Esports

Barcelona Open Banc Sabadell | 73è Trofeu Comte de Godó

Arriba un altre Rafa: Jódar

El madrileny venç Norrie i arriba a la semifinal: hi ha vida més enllà d'Alcaraz

JÓDAR	6	6
NORRIE	3	2

SERGIO HEREDIA
Barcelona

Hores abans del partit contra Cam Norrie, Rafa Jódar pare es comunica amb l'organització del torneig. Necessita un esparring esquerà perquè el seu fill, Rafa Jódar, s'enfrontarà amb Norrie, que és esquerà.

L'RCTB busca solucions al seu equip tècnic i troba la resposta en Luis García Páez, esquerà també, i el noi arrenca cap a la pista 9 del club, on l'espera l'últim talent del tennis espanyol.

Corre el rum-rum als passadissos i un grapat de tafaners ens allotgem als voltants del lloc, traient la mirada per damunt de les tanques. Volem contemplar l'espectacle.

Rafa Jódar fill (19) és clavat al seu pare (sense els cabells blancs) i també és tennista del present i possiblement del futur, i s'espren contra García Páez. Li busca el revés i la dreta i prova cops invertits, i Sergi Galindo, entrenador de l'acadèmia Next Level i pare d'Aleix Galindo, un altre jove que cal seguir, em comenta:

–Fa quatre dies, com qui diu, Jódar era el 900è del món. I llavors se'n va anar a estudiar la Universitat de Virgínia, i així va començar a créixer. I en un no res ja era el *top 100*. I en un altre tres i no res serà *top 10*. Perquè, sense ser tennista de terra, sense haver-la treballat perquè als Estats Units no hi ha argila, sinó pistes sintètiques, ho té tot: es mou d'allò més bé, malgrat que és molt alt (fa 1,91 m). Té el servei potent. És un gran restador. I sap molt bé que vol ser i on vol ser.

Al seu discurs, Sergi Galindo també m'anticipa que Arthur Fils

MANAURE QUINTERO / AFP

Rafa Jódar ahir durant la victòria contra Cameron Norrie

eliminarà Lorenzo Musetti –com passa més tard–, i faig bé escoltant-lo i aprenent d'ell mentre, a la tanca de la pista 9, contemplem les espasades de Jódar.

I després, som-hi, a la central. Ens n'anem cap al gran escenari de l'RCTB, la pista del Rafa llegendari, Rafa Nadal, per contemplar el Rafa del present i el futur, aquest Rafa Jódar que castiga Norrie, el noqueja i es projecta a les semifinals del Trofeu Godó, salve al nou rei, el tennis espanyol està de festa (ja és el 42è del món).

Però abans, com lluita Norrie! No és un qualsevol.

Avui ja és un tennista experimentat de 30 anys, i li claregen els cabells i sembla que ha deixat enrere els millors anys de la seva vi-

Fils tomba el favorit, Musetti

■ Arthur Fils i Lorenzo Musetti saltaven a escena amb aquell murmuri previ que recorre l'RCTB quan s'intueix un gran partit. Fils va donar el cop primer. Un joc inicial en blanc. Musetti va respondre amb la mateixa fermesa i va concedir tot just un punt. Però tot partit té la seva esquerra. Va arribar amb 4-3 al marcador. Una pilota de Fils, clarament dins, va ser cantada fora pel jutge de cadira. Va ser el mateix Musetti qui va

corregir la decisió, en un gest d'honestedat. Tot i això, després d'aquell moment de desconcert, qui va reaccionar més bé va ser el francès. Fils va ensumar l'oportunitat i va trobar la ruptura que acabaria decidint el set (6-3). Al segon set el punt d'inflexió no va arribar per una jugada puntual, sinó pel pes del marcador. Musetti va començar a mostrar senyals de frustració i va acabar cedint el set i el partit per 6-4. / Martí Monasterio

da (és el 24è del món). Però fa quatre anys, el 2022, era el vuitè jugador de l'ATP i es plantava a les semifinals de Wimbledon, on només transigia contra el millor Novak Djokovic.

Llavors, els britànics havien decidit adoptar-lo. Era la seva nova esperança.

–Sempre he estat un *underdog* [un aspirant a l'ombra] –m'explicava en una entrevista el 2024 aquí, a l'RCTB.

I ara lluita i celebra els seus

Jódar ja ho trenca tot i confirma que la seva victòria a Marràqueix no va ser la d'un 'one-hit wonder'

cops, els celebra en castellà tot i que no el parla ni papa.

–Vamos! –cria als primers compassos, en aquell intercanvi de trencaments que caracteritza el primer set: dos trencaments per a Norrie, tres per a Jódar, i a còpia de trencaments, el madrileny accelera i s'apodera de la mànega i aquí, Norrie veu els tres peus al gat.

Definitivament, Rafa Jódar ho trenca tot: confirma que la seva victòria al torneig de Marràqueix, fa 12 dies, no era un acte casual i tampoc no serà un *one-hit wonder*.

Marca els ritmes, castiga Norrie als intercanvis més llargs, ni s'immuta quan el britànic prova coses, enreda el joc o intenta escurçar les jugades. Es mostra contundent en el servei i s'encorratja així que avança el partit, i de la seva mà el tennis espanyol se sent feliç.

Sí, hi ha vida més enllà d'aquest lesionat Alcaraz, més enllà de l'enyorat Rafa, el Nadal el nom del qual sobrevola l'RCTB.●

ANÀLISI

MARGARITA PUIG

Barcelona es va despertar ahir amb aquell pols elèctric que només s'activa quan la ciutat decideix que pot ser moltes coses alhora. Blindat d'una banda per a Luiz Inácio Lula da Silva i Pedro Sánchez, però obert també en canal per a l'espectacle, Pedralbes va convertir el seu club en l'escenari perfecte per a una cosa tan antiga i tan barcelonina com és l'art de coincidir.

Amb Joan Laporta, un dia més, exercint de pol gravitatori, més mo-

reno que ningú, i avançant a poc a poc i només als que s'ho mereixen els titulars que tots volen. Tres fitxatges han de venir, preneu-ne nota, deia, a pocs metres d'un Pau Cubarsí encara en edat de promesa però capaç d'entendre perfectament el codi no escrit d'aquests salons sense parets on Judit Calderón (Camiral), i la guru dels hotels que és Mónica Homedes van ser una bona estona a la carpa de Grup Godó parlant (d'esport, esclar) amb Santi Callís, Pau Guardans, Javier Cottet (amb les

ulleres especialment editades per al trofeu) i Higini Cierco.

El cens de noms allà reunit imposava respecte. Perquè Javier Godó, comte de Godó, i Carlos Godó van convocar Marc Puig, Sol Daurella, Pau Relat, Alejandro Echevarría, Josep Sánchez Llibre, Josep Antoni Sánchez i Jordi Juan en una consellació de poder econòmic i social d'impacte. De fet, també hi eren Mauricio Lucena, Xavi Pujol, Alícia Romero, Albert Batet i Javier Tebas. I Tatxo Benet, Nacho Marull, Pere

Viñolas, Rafa Vilaseca, Daniel Tugues, Ignacio Erroz..., i Josep M. Bonmatí, Màrius Carol i Gonzalo Fournier.

I fins i tot Cristina Serra, que, feliç per la seva tornada al tot definitiva a Barcelona, va aparèixer oferint una lliçó stendhaliana d'estil (el de la discreció com a forma de presència) just quan Damià Calvet, Joana Ortega i Maite Fanlo es retiraven i arribaven Toni Clapés (perfecte, d'Etro) i Jordi Basté per posar la nota radiofònica de la tarda. Va ser un

dia de poder com pocs, o més ben dit com mai, que no es van perdre Adriana Ranera i el divertidíssim Carles Rexach (súper en forma: juga tres dies a tennis, tres dies puja al Tibidabo en bici i el setè descansa) ni Iñaki Urdangarin. Somrient i relaxat com mai repetia al restaurant vip de Le Chef molt a prop de les taules que van compartir Jordi Cambra, Ana Godó, Rafael Dezcallar, Enrique Tomás, Lluç Crussellas, Antonella Sottero, Berta Santmartí, Teresa García-Milà, Daniel Tugues i David Nogareda. Ja s'ha dit. Una convocatòria de bojos, d'aquelles que Silvia Rubió d'Orbyce i al capdavant de protocol del torneig des de fa 18 anys sap manegar com ningú.●

El poder de Pedralbes